

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 694/2021
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми ЗК.347/20 од 24.02.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици ЗКж1-134/21 од 12.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми ЗК.347/20 од 24.02.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици ЗКж1-134/21 од 12.05.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми ЗК.347/20 од 24.02.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће се извршити тако што ће се заменити казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то једне оригиналне табле лека „Лексилијум“ - бромазепам са једном таблетом од 3 мг и једне оригиналне кутије лека „Бромазепам ХФ“ са 19 таблета од 3 мг. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици ЗКж1-134/21 од 12.05.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Душана

Стојановића и потврђена је пресуда Основног суда у Руми ЗК.347/20 од 24.02.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Душан Стојановић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП (у уводу захтева погрешно означено члан 439. тачка 3. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине пресуде Основног суда у Руми ЗК.347/20 од 24.02.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици ЗКж1-134/21 од 12.05.2021. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на записнику о претресању стана и других просторија од 25.12.2017. године и на потврди о привремено одузетим предметима ПС Ириг од 25.12.2017. године, а које је као незаконите доказе требало издвојити из списка предмета. Као разлог незаконитости наведених доказа бранилац окривљеног истиче да су исти резултат незаконито спроведене доказне радње претресање стана, обзиром да у конкретном случају нису биле испуњене претпоставке за претресање стана према одредбама члана 156. ЗКП. Наиме, како из списка предмета произилази да је у време предузимања доказне радње претресања стана окривљени имао боравиште на другој адреси која је представљала центар његових животних активности и то у ..., ..., то, по ставу браниоца, окривљени не може бити држалац стана и просторија у којима је извршено претресање, већ само његова мајка ББ која је власник стана и живи на адреси ..., улица ..., а окривљени је критичном приликом био само присутно лице у складу са чланом 156. став 4. ЗКП као пунолетни члан домаћинства у одсутности држаоца стана, при чему чињеница да окривљени има пријављено пребивалиште на адреси претресања по ставу браниоца не указује да је он непосредни држалац стана.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер записник о претресању стана и других просторија МУП-а РС ДП ПУ Сремска Митровица - ПС Ириг број 2КППР.363/17 од 25.12.2017. године, као и потврда о привремено одузетим предметима МУП-а РС ДП ПУ Сремска Митровица - ПС Ириг број 2КППР.363/17 од 25.12.2017. године, и по својој садржини и по начину прибављања представљају законите доказе на којима је суд могао засновати побијану правноснажну пресуду. Наиме, наведени докази су резултат законито спроведене доказне радње претресање стана која је предузета од стране овлашћених службених лица ПС Ириг, у присуству два пунолетна грађанина као сведока, по наредби за претресање судије за претходни поступак Основног суда у Руми 2КППР.363/17 од 20.12.2017. године, која је донета на образложени захтев Основног јавног тужиоца у Руми КТР.бр.943-40/17 од 20.12.2017. године, а која наредба гласи управо на АА као држаоца стана и на адресу на којој је извршено претресање - ..., улица ..., а на којој адреси окривљени има пријављено пребивалиште, тако да су у конкретном случају испуњене претпоставке за претресање стана према одредбама члана 156. ЗКП везано за држаоца стана, а наведени записник је окривљени као држалац стана потписао без примедби. Иначе, у самом записнику о претресању стана и других просторија је на првој страни констатовано да је окривљени поучен да има право да узме адвоката - браниоца који може присуствовати претресању, те да је окривљени изјавио да не захтева присуство адвоката, тако да се и у овом делу као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да суд пресудом није потпуно решио предмет оптужбе. Међутим, бранилац својим наводима којима образлаже постојање по њему ове повреде закона по налажењу овога суда фактички указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 421. став 2. ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац истиче да како је суд донео решење о спајању кривичних поступака који су се водили против окривљеног АА у предметима К.бр.347/2020 и К.бр.528/2020 а ради вођења јединственог поступка у предмету К.бр.347/2020, то је био у обавези да сходно одредби члана 421. став 2. ЗКП једном пресудом донесе своју одлуку у овој кривичноправној ствари, а не да поводом кривичних дела од 12.02.2020. године и 25.12.2017. године донесе две потпуно одвојене одлуке и то прво одбијајућу пресуду, а затим побијану осуђујућу пресуду.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да је суд прекорачио оптужбу. Међутим, бранилац окривљеног даље у образложењу захтева својим наводима којима образлаже по њему „прекорачење оптужбе“ и то наводима да је првостепени суд у изреци пресуде утврдио да је окривљени извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, док је на страни 6 образложења пресуде навео да се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног

дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, по налажењу овога суда, фактички указује на противречност између изреке првостепене пресуде и датих разлога у истој, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП (у уводу захтева погрешно означено члан 439. тачка 3. ЗКП), због које је подношење захтева такође дозвољено окривљеном, навођењем да је првостепени суд применио закон који се није могао применити. Међутим, бранилац окривљеног својим даљим указивањем да је првостепени суд у изреци првостепене пресуде као пропис навео Правилник о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци који није важио дана 25.12.2017. године, а који дан је у изреци првостепене пресуде наведен као време извршења кривичног дела, по налажењу овога суда, суштински указује на неразумљивост изреке првостепене пресуде, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлоге побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 421. став 2. ЗКП (наводи браниоца везано за повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП), те на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП (наводи браниоца везано за повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП) и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП (наводи браниоца везано за повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП), а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Стојановића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**За председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић